U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016, čj. OAM-545/ZA-ZA11-ZA16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, čj. 2 Az 42/2016-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, požádal dne 11. 6. 2016 v ČR o mezinárodní ochranu. V pohovoru k žádosti uvedl, že v ČR měl do 24. 11. 2015 povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - OSVČ. Žádost o prodloužení pobytu mu správní orgány zamítly, protože se nezdržoval na adrese hlášeného místa pobytu a nevyzvedl si dopis. Popsal, že pochází z vesnice v Černovické oblasti, dodnes tam žije jeho sestra s rodinou a otec. Protože na Ukrajině nebyla práce, odešel v roce 2007 do ČR. Zde pracoval jako svářeč a zedník. Neměl stálé zaměstnání, pracoval brigádně přes různé prostředníky. V listopadu 2015 jel navštívit otce na Ukrajinu, protože si tam potřeboval vyměnit cestovní pas. V jejich okrese by ho zadržela policie, vyměnil si ho proto v jiném okrese, kde s tím neměl problém. Při návštěvě otce se dozvěděl, že mu přišla celkem čtyři předvolání do armády. Otec ale povolávací rozkazy nepřevzal. Za nenastoupení do armády mu prý hrozí trest odnětí svobody na pět let. Základní vojenskou službu nevykonal kvůli zdravotním problémům se sluchem. Je ale přesvědčen, že i přesto by ho odvedli. Polovina mužů z Černovické oblasti prý bojuje na východě, další polovina odjela nebo se schovává v lesích. Slyšel, že muže zadržují přímo na hranicích, sám ale během cestování přes hranice Ukrajiny neměl žádné problémy. Do armády nastoupit nechce, někdo by ho zastřelil. Je tam mnoho obětí. Sdělovací prostředky uvádějí, že je příměří a klid, ale není to pravda. Ukrajina mu přitom nic nedala, nic tam nefunguje, je tam chaos a není tam práce. Je svobodný, v ČR žije 5 let s přítelkyní, která pochází z Ukrajiny z Luhanské oblasti. Na Ukrajinu se přítelkyně vrátit nechce. Pokud by nešlo situaci řešit jinak, mohla by zůstat sama v ČR a počkat, než si žalobce opět zlegalizuje pobyt. Žalobce dále uvedl, že nikdy neměl problém se státními orgány, policií či úřady, a nikdy nebyl členem žádné politické

strany či organizace. Jeho zdravotní stav je dobrý, má pouze od dětství problémy se sluchem a musí používat naslouchátko.

[2] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobcem uplatněné skutečnosti nespadají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Žalovaný i městský soud zcela nedostatečně posoudili možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Stěžovateli na Ukrajině hrozí v důsledku probíhajícího konfliktu vážná újma. Ze zpráv z Ukrajiny je zřejmé, že tam dochází k nerozlišujícímu násilí. Stěžovateli hrozí odvod do armády či trestní stíhání. Osoby dlouhodobě žijící v zahraničí jsou navíc vystaveny nebezpečí ze strany soukromých osob. Stěžovatel namítá, že správní orgány neshromáždily dostatečné a aktuální informace o zemi původu, veškerou důkazní tíhu přenechaly na stěžovateli. Městský soud ignoroval žalobcem namítané podstatné skutečnosti a omezil se jen na odkazy směrem k napadenému správnímu rozhodnutí. Závěry žalovaného a městského soudu týkající se otázky hrozby vážné újmy považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování, NSS odkazuje na konstantní praxi (viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS nebo usnesení ze dne 5. 1. 2017, čj. 10 Azs 222/2016-48). Tam uvedené právní závěry žalovaný respektoval, v době rozhodování o žádosti vycházel z dostatku aktuálních informací o zemi původu stěžovatele (§ 3 správního řádu).

[7] Rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu nejsou ani nepřezkoumatelné. Žalovaný se zabýval všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi. Na základě podkladů obsažených ve spisu pečlivě – v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu – vysvětlil, že i navzdory bojům ve východní části země zůstává bezpečnostní situace ve zbytku země nezměněná a stabilní. Dále uvedl, že ani povinnost nastoupit do vojenské služby či hrozící trestní stíhání za nenastoupení do armády nejsou důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Vyvrátil také tvrzení stěžovatele, že případný výkon vojenské služby je na Ukrajině uplatňován diskriminačně ve vztahu k navrátilcům ze zahraničí. Tyto skutečnosti zohlednil i při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Městský soud tyto závěry následně potvrdil. Soud se věnoval zjištěním žalovaného i tvrzením stěžovatele. NSS přitom neshledal za nezákonné, že v odůvodnění napadeného rozsudku soud odkazoval na rozhodnutí žalovaného. Z judikatury vyplývá, že *„nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo*

pokračování

jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[8] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nic nenaznačuje, že by v Černovické oblasti na jihozápadě Ukrajiny, odkud pochází, docházelo k nějakým ozbrojeným střetům, či systematickým násilnostem. Spor mezi ukrajinskou vládou a separatisty neprobíhá na celém území Ukrajiny. Nejedná se o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz též usnesení ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 340/2016-28, bod 10, a tam cit. judikaturu). Žadatelé o mezinárodní ochranu musí prokázat dostatečnou míru *individualizace* dopadů ozbrojeného konfliktu, což stěžovatel neučinil.

[9] Ani stěžovatelova obava z povolání do vojenské služby sama o sobě není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu (viz usnesení čj. 10 Azs 2/2016-33, bod 9). NSS nadto podotýká, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní a existuje i možnost tzv. alternativní služby (viz usnesení ze dne 11. 8. 2016, čj. 2 Azs 135/2016-31). Důvodem udělení azylu není ani hrozba trestního stíhání a postihu za nenastoupení do vojenské služby, pokud se tak neděje způsobem porušujícím lidská práva (viz usnesení ze dne 15. 6. 2016, čj. 4 Azs 72/2016-29, body 15 a 16). Stěžovatel pouze obecně konstatoval, že by ho v případě odepření výkonu vojenské služby zavřeli na 5 let. Žádné konkrétní obavy z porušování lidských práv však v této souvislosti nevyjádřil.

[10] Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani obecné tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že osoby navracející se ze zahraničí jsou vystaveny nebezpečí ze strany soukromých osob. Stěžovatel tuto obavu výslovně vyjádřil poprvé až v kasační stížnosti, a proto je tato námitka nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[11] Závěrem NSS připomíná, že potřeba další legalizace pobytu cizince není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44). Poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

[12] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu